

ΦΟΥΡΙΑ - ΘΟΥΡΙΑ

Ἄς εἶχα πόδια δαίδεκα εἰς ὅλα νὰ προφθάνω,
νὰ ἦμαι πρῶτος πάντοτε σὲ καθιερωμένα παρτά,
οὔτε καμμιὰ παρίλασι ἐφέδρων νὰ μὴ χάνω,
νὰ βλέπω τύση λεβεντιά, νὰ βλέπω τόσα νεάτα.
Νὰ βλέπω Καλαβρυτινοὺς, νὰ βλέπω Σκαρπαθηώταις,
νὰ βλέπω καὶ τοὺς Δάκωνας, νὰ βλέπω καὶ τοὺς Χιώταις.

ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, τὴν ἑλπίδα, στήν Ἑλλάδα!
ἀνέτειλεν ἡ χαρὰντὶ τοῦ ἐθνικοῦ παιάνος . . .
Ὁ Συριανὸς ἀσπάζεται τὸν φλογερὸν Ἀρχάδα,
καὶ ὁ Χιώτης ἀγκαλιάζεται μετὰ τοῦ Ἀκαρνάνος.
Κανείς δειλὸς καὶ ἀτόλμος, παντοῦ καλλιχαράδες,
καὶ οἱ Βρονταβοῦσοι ἔρχονται μαζί με τοὺς Σουλάδες.

Ἡ φουστανέλλα, τὸ βρακί, ἡ σκούφια καὶ τὸ φέσι
φιλοῦνται, ἀγκαλιάζονται καὶ ἀρχίζουν τὸ χορὸ,
καὶ ὁ Στεφανίδης ἔξαρνα πεταίνεται μέσ' στή μέση
μέ τὸ μακρὸ μπουρνούζι του καὶ στέκει σ' τὸ ῥερό.
Κι' ἀρχίζουν πῆξ τὰ κλέρτικα ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
συμφάλλοντες τὸν Μάντζαρον τοῦ μουσικοῦ Σταμούλη.

« Σφάζουν σ' τὰ Σάλωνα ἀρνιά . . . Ἕλληνων παῖδες ἴτα . . .
Πεφλημένη μου πατρίς ἦλθ' ὁ καιρὸς καὶ σήκω . . .
παιδιά σὺν θεῖς λεβεντιά καὶ κλέρτικε νὰ γενήτε . . .
μὰ παπαδικὰ ἐφύναξε ἀπὸ τὸν Ἀδαρῖκο ».
Πηδᾷ, χορεύει, τραγουδεῖ ὁ κάθε στρατιώτης,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται καὶ ἡ Μασσαλιώτικη.

Ἐνας παππᾶς 'μλεῖ ἰδοὺ μὲ γαλανὴ παντιέρα,
τὸν βλέπεις καὶ σοῦ φαίνεται πῶς εἶν' ὁ Μπουκουβάλας,
τοὺς Γορτυνίους προσφωνεῖ ὁ Δούνης παραέρα,
καὶ ἅπανα εἰς τὸ Σύνταγμα συνάζει ὁ Σιγάλας.
'Αλλ' ἀπὸ τὰ παράθυρα 'μλεῖ καὶ ὁ Δεληγιάννης,
καὶ τὸ μαλὸ σου σταματᾷ, σαστίζεις καὶ τὰ χάνεις.

Προσφώνησις ἰδοὺ καὶ ἔκει ποῦ σοῦ ῥχονται ζαλάδες . . .
δὲν ξέρεις ποῦ νὰ πρωτοπᾶς καὶ τί νὰ πρωτακούσης,
ἀπὸ παντοῦ μᾶς ἔρχονται πολυμιστά παππάδες,
καὶ ὁσονοῦποι ἔρχεται καὶ ὁ Μυριανθοῦσης.
'Ἰδοὺ παππᾶς Καστρίσιος καὶ παππᾶ-Κωδοράκης,
ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ ὁ Σωμερβιλ καὶ ὁ Καλαποθάκης.

Ἀφ' ἧς μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῇ μάννᾳ,
ἀσπίδα εἰς τὰ τέχνα τῆς ἡ Λάκκινα προσφέρει,
παντοῦ τσαντίρι ἀνοιχτὸ καὶ μακρὴ κουραμάννα,
καὶ κλαῖν' ἀπὸ συγκίνησι καὶ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ γέροι.
'Αλλὰ καὶ ὁ Πύρλας δέχεται μὲ πᾶσαν προθυμίαν
νὰ μᾶς διδάξῃ δωρεάν καὶ τὴν ἀνατομίαν.

Ὅλ' ἡ Ἑλλὰς συνέρριψε σ' τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
ἰδοὺ καὶ βράκεις καὶ ἀντέρια, ἰδοὺ καὶ φουστανέλλαις . . .
ὁ πόλεμος ἐμέθυσε τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος,
καὶ θέλουν νὰ ζισθοῦν σπαθὶ καὶ λιγερὰς κοπίλλαις.
Κι' ἐγὼ μᾶς τὰς τραγουδῶ, καὶ ἐγὼ μὲ σὰς χορεύω,
καὶ τότε κλαῖν' τὰ μάτια μου καὶ πῶς χωρατεύω.

Σουρ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΕΚΕΥΕΙΕ

ἐπὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη.

Ὁ ἐθνικὸς ὀργασμὸς, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν,
ἐπιτείνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ αὐτὴν τὴν φράσιν
φαίνεται ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ ὅπως ἀνωφελῶς. Ἀλλὰ τοσά-
κις μέχρι τοῦδε προεκλήθη ἀσκόπως καὶ εἰς τόσον ἄγονα
ἀποτελέσματα κατέληξεν, ὥστε δὲν ἠξεύρω διατί ὁσάκις
ἀκούω τι περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιάζομαι ἀκουσίως τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα
πτηνὰ ἅτινα πᾶσχοντα ἐκ διηνεκῶς γενετήτιου ὀρυγῆς ὀχεύ-
ουσι διαρκῶς τὸν αἆρα.

++

Ἐχρειάζετο ἡ γενικὴ αὕτη ἀναστάσις τῶν ἐκτάκτων
σημερινῶν περιστάσεων διὰ νὰποκαλυφθῶσι τὰ ἀπίστευτα
ὄργια, ἅτινα ἐτελοῦντο πρὶν κατὰ τὴν κατάταξιν τῶν στρα-
τευσίμων. Τόσαι μυριάδες μυριάδων ἀνακαλύπτονται ὅντες
ὅσοι δι' οἰουσδήποτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φανταστι-
κοὺς λόγους ἐξηροῦντο παρὰ τῶν στρατολογικῶν συμβου-
λίων ἢ τῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν, ὥστε ἀντὶ πᾶς κακῶν
θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ λέγεται: « Πᾶς Ἕλλην ἔχει καὶ
τὴν ἐξαίρεσιν του ».

++

Φρονῶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς γλώσ-
σης μας καὶ ἀντικατάστασις πολλῶν ὀρων ἡμαρτημένων καὶ
ἀνοήτων. Οὕτω π. γ. καλοῦνται κρίσιμοι αἱ περιστάσεις
καὶ οἱ καιροί, καθ' οὓς ἀκριβῶς ἡ κρίσις φυγαδεύεται μακρὰν,
πολὺ μακρὰν.

++

Ὅσον ἐξετάζω καὶ τὰ συμβᾶντα καὶ τὰ συμβαίνοντα, τό-
σον πείθομαι ὅτι ὁ καλλίτερος τῶν μέχρι τοῦδε βασιλείων τῆς
Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλφρέδος.

++

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας ὑπεγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν
διατάγματα τινὰ περὶ διορισμῶν καθηγητῶν τῆς γλωσσολο-
γίας ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ. Ὑποθέτω ὅτι τοῦτο θὰ εἶνε
τυπογραφικὸν λάθος. Ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς πλημύρας τῶν
ἀπὸ τινος ἐν ταῖς ἐφημερίσιν καὶ τοῖς περιοδικοῖς περὶ τοῦ
γλωσσικοῦ ζητήματος κτλ. δημοσιευμένων διατριβῶν, οἱ
σοφοὶ οὗτοι κύριοι πρέπει νὰ διωρίσθῃσαν καθηγηταὶ τῆς
γλωσσολογίας.

++

Ὅσάκις ἀκούω γινόμενον λόγον περὶ φιλολογικῶν σχολῶν
ἐν Ἑλλάδι, πάντοτε ἐπέρχεται εἰς τὸ πνεῦμά μου ἡ ἀνά-
μνησις παλαιοῦ τινος γέροντος φίλου μου, ὅστις κατὰ τὰ τε-
λευταία ἔτη τοῦ αἵματος καταληρθὴς ὑπὸ τῆς μονομανίας νὰ
διαίρη κατὰ φαντασίαν εἰς σικώνας, ἀμπελώνας, φυτείας
κτλ., κτῆμά τι, κείμενον ἀπέναντι τῆς οἰκίας του, ὅπερ οὐ-
δέποτε εἶχεν ἀποκτήσει.

++

Πόσον προσδεύει ὁσήμεραι ὁ κόσμος! Ἀλλοτε ὁ ἐβραϊκὸς
νόμος ὡς ὅταν δικαιοσύνης ἀπῆτει πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀδι-
κῆματος ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Τὰ ἔθνη τῶν πεπολιτισμένων
χρόνων, καθ' οὓς ζῶμεν, ὡς βλίνουσι διαμαρτυρούμενα, τεί-
νουν νὰ ρηθῶσιν εἰς τὴν τελειότητα ἀπαιτοῦντα διὰ τὸν αὐ-
τὸν λόγον τοῦλάχιστον ὀδόντος-τοῦλάχιστον ἀντὶ ὀδόντος.

++

Διέσημός τις γάλλος συγγραφεὺς ὡς τὸ μεγαλειότερον τῶν
κακῶν χαρακτηρίζει τὴν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς δικαιοσύνης καὶ
ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ἐλευθερίας τυραννίαν. Ἀντιθέτως
ὅμως πρὸς τὴν γνώμην του ἐλαχίστην προύξεναι πάντοτε
ἐντύπωσιν ἢ ἐντὸς τῶν νόμων ἀνομία. Οὕτω καὶ ὁ θρασύ-
τατος τῶν ἀνθρώπων ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἐτόλμα νὰ ὁμολο-
γήσῃ ἀνευθερίστως ποτέ ὅτι σχετίζεται ὅπωςδήποτε πρὸς
κλέπτειν ἢ λωποδύειν, ἐνῶ τιμιώτατος παλίτης μὲ ἐλεγε
πρὸ τινος ἐν πάσῃ ἀρελείᾳ ὅτι ἔχει δύο ἀδελφοὺς τοκο-
γλύφους.

++

Ποῦ θὰ ρηθῇ αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς!

Πληροφοροῦμαι ὅτι ἀμερικανὸς τις ἐπιστήμων πλησιάζει
νὰ φέρῃ ἐντὸς ὀλίγου εἰς πέρας ἐφευρεσὶν τινὰ καταλλήλου
μηχανήματος, ὅπερ προσκολλῶντες παρὰ τὸ οὗς τῶν οἱ παν-

τὸς εἶδους ἐγκληματικῇ θάπαλλάσσονται τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ νάκούωσι τὰς κραυγὰς τῆς συνειδήσεώς των.

††

Τί περίεργον! Κανένα ἐγγαμὸν φίλον μου δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτέ νὰ ἤκουσα προφέροντα τὴν γαλλικὴν παροιμίαν: *En mangeant vient l'appétit.*

††

Φαίνεται ὅτι ἡ φιλοδοξία ἀποκλείει τὴν μνήμην. Ἄλλως οἱ ἐπιθυμοῦντες νάναρθωσιν εἰς τὸ Καπιτώλιον δὲν θὰ ἐλησμονοῦν ὅτι ἂν εἰς αὐτὸ ἐστέφοντο κατὰ προτίμησιν οἱ Καίσαρες, οἱ συνήθεις ὁμῶς κάτοικοι αὐτοῦ ἦσαν αἱ χῆνες.

††

Πάντοτε ἐσκέφθην ὅτι οἱ νυμφευόμενοι χήρας πρέπει νὰ εἶνε χηραδικῆς κόχσεως ἄνθρωποι.

††

Τόσα δείγματα παιδείσεως καὶ τιμιότητος παρέχουσιν ἐκάστοτε οἱ ταχυδρομικοὶ μας ὑπἑλλήλοι, ὥστε πιστεύω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταντήσῃ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ κρατοῦν τὸ ἀπόρητον καὶ αὐτῶν τῶν γραμμῶν . . . τοῦ ἀλφραδέτου.

Κρέκ

ΚΟΥΚΚΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἐβλεπον μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων διερχομένους ἐκ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατὰ στίφη τοὺς ἐφένδρους τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν ἔβλεπον τὴν ἄλκιμον νεότητά τῆς Πελοποννήσου, τὸ λαμπρὸν αὐτῆς παράστημα, τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς, καὶ ὑπὸ συγκινήσεως καταληφθεὶς ἀρέθην εἰς τὸν ῥοῦν τῶν σκέψεων, ἀνεπόλησα προσφάτους ἐποχὰς καὶ ἰδοὺ τί ἐνεθυμήθην.

††

Ἦτο ὁ Ἰανουάριος τοῦ 1878. Ὁ λαὸς ἐφρικία καὶ ἠδὴ-μόνει ἐνεκα τῶν ἀπελπιστικῶν εἰδήσεων περὶ τῆς δολοφόνου συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καὶ ἐπῆλθον αἱ δύο αἱματηραὶ ἡμέραι τῶν διαδηλώσεων τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς. Διὰ μέσου τῶν θραυσθέντων ὑαλοπινάκων τῶν παραθύρων τῶν ὑπουργῶν τῆς οἰκουμένης ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶδε τὴν κατὰστασίν του. Ἦτο φοβερά! Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς διέβαινε τὰ σύνορα.

Μία φωνὴ ἠκούσθη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως: Ἐκπλῆει ὁ Χόβαρτ διὰ τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας! Ὁ ἀρνησιπατρὶς Βρετανὸς ἀπὸ τοῦ 1869 ἦτο ἀκόμη τότε τὸ φόβητρον τοῦ Ἐθνους μας.

Ἀμέσως ἐλήφθησαν μέτρα ἐξοπλισμοῦ καὶ ἀμύνης ἐκ τοῦ προχείρου. Ἡ ἱστορικὴ Κοψαχειῖα, τὸ παμπάλαιον τηλεβόλον, ἐτοποθετήθη μετὰ κόπου ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων διὰ νὰ ἀποκρούσῃ μὲ τὰς βολὰς του τὰ τουρκικὰ θεωρητὰ καὶ οἱ λεμβοῦχοι τοῦ Πειραιῶς μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐκόμιζον, ἐπιστατοῦντος τοῦ τότε δημάρχου κ. Μουτσοπούλου, τοὺς κοφίνους τοῦ χώματος πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὀχυρώματος.

Ποῦ εἶνε τὰ ὀχυρώματα ταῦτα σήμερον; Μόλις σώζονται τὰ ἔγνη των εἰς τοὺς παρὰ τὸν Πειραιᾶ λόφους· περὶ αὐτῶν εὐστοχώτερον δύναται νὰ ρηθῇ τὸ πένθιμον ἐκεῖνο: γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.

Πολεμικὸς ὄργασμός κατέλαβε τὴν πρωτεύουσιν. Ὅλοι διετίλουν ὑπὸ τὸ κράτος πυρετώδους προσδοκίας, ὅλοι ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου καὶ γνωρίζω ἕνα φίλον τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος ἐφθάσε μέχρι τοῦ σημείου . . . ν' ἀγοράσῃ πέντε

σάκκους παξιμάδι διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἀνάγκην ἐν τῇ μελλούσῃ πολιορκίᾳ τῶν Ἀθηνῶν!

Τὸ φάσμα τῆς πρὸ ἐτῶν διαλυθείσης Ἐθνοφυλακῆς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀλλ' ἀνέστη ὅπως ὁ Λάζαρος μὲ μόνον τὸ σουδάριον. Οἱ πολῖται συνήρχοντο εἰς τὰς πλατείας διὰ νὰ ἐκγυμνασθῶσιν· ἐζήτουν ὅπλα, ἀλλ' ὅπλα δὲν ὑπῆρχον περισσά· ἐζήτουν στολὰς, ἀλλὰ στολαὶ δὲν ὑπῆρχον διόλου.

Τέλος πάντων ὁμῶς ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ἐν διακριτικῶν σημείων διὰ νὰ γνωρίζωνται οἱ πρόμαχοι τῆς πατρίδος, διὰ νὰ ἔχωσιν αἱ τάξεις αὐτῶν τι τὸ ὁμοιόμορφον. Ὁ εὐφυὲς πιλοποῖός κ. Λευκαδίτης ἔσχε τότε μίαν φαινήν ιδίαν καὶ ἐφεύρε τοὺς κούκκους.

Ήσαν οἱ κούκκοι ἐκ μέλανος ἀστραχάν, κωνοειδεῖς τὸ σχῆμα, μὲ τὴν κορυφὴν δεδιχαμένην. ὁμοιοὶ πρὸς ἐκείνους οὗς φέρουσι νῦν οἱ ἀγροφύλακες, φέροντες εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τὸ κυνὸλευκὸν ἐθνόσημον.

Πάντες ἐσπείσαν νὰ προμηθευθῶσι κούκκους. Οἱ πολῖται πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας προσήρχοντο εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις γυμνάσια μὲ τοὺς κούκκους των. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἀρειμάνιον φυσιγνωμίαν τοῦ κ. Ρόκκου Χοιδᾶ πρωτοστατοῦντος ἐν ταῖς σειραῖς τῶν ἐκγυμναζομένων πολιτῶν, ὅστις μὲ τὸν κούκκον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ τὴν γενειάδα του ἦτο παρόμοιος πρὸς τοὺς ἀπορμήτους ἐκείνους Κιρκασιανούς ἀσχηγούς τοῦ Κουκάσου.

Ὁ κούκκος ἐγένετο τὸ πολεμικὸν ἐμβῆμα. Ἐκαστὸς ἐφιλοτιμεῖτο νὰ τὸν ἐπιδεικνύῃ. Καὶ συνέβη τότε τὸ παράδοξον φαινόμενον νὰ θεαθῶσι μυριάδες κούκκων εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσος ἐν μέσῳ χειμῶν!

Πλὴν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς μετὰ τριήμερον ἄλθοξον ἐκτὸς τῶν συνόρων ἀπουσίαν ἐπέστρεψεν ὀπίσω. Ἡ ἀθυμία κατέλαβε τὰς ψυχὰς. Ὅπλα δὲν ἐδόθησαν εἰς τοὺς πολίτας καὶ οἱ παραμεληθέντες πρὸς στιγμὴν παντοειδεῖς χειμερινοὶ πῦλοι ἀνέκτησαν βαθμηδὸν τὴν θέσιν των ἐπὶ τοῦ εἰρηνικοῦ κρανίου τῶν πολιτῶν.

Οἱ κούκκοι περιῆλθον τότε εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἤρχισεν ἡ πολυδάκρυς ἱστορία τῶν πετωματικῶν. Εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας πανταχοῦ ἔβλεπέ τις ἐπαναστάτας πεζοὺς ἢ ἐποχουμένους, μὲ τὴν φουστανέλλαν, μὲ τὰ τσαρούχια, μὲ τὸ καλῶς ἐφωδιασμένον σελῆχι περὶ τὴν ὀσφίν καὶ μὲ τὸν ἀπαραιτήτον κούκκον, ἀντικαταστήσαντα τὸ φέσιον. Πολλοὶ τῶν ἀρνηφίλων τούτων, ἀνδρείας λίαν προβληματικῆς, ἐθεώρουν ἀπαραιτήτον νὰ ἐπιδειξῶσι τὴν εὐζωνον πολεμικὴν αὐτῶν ἀναβολὴν καὶ περιήρχοντο πᾶσαν τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν Πατησίων μέχρι τῶν στενωπῶν τῆς Πλάκας ἀποχαιρετίζοντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἐν συγκινήσει ὅσους καθ' ὁδὸν συνήντων γνωστούς. Ἐπειτα μετὰ διήμερον παρέλασιν συνήθως ἀπεξεδύοντο τὴν πανοπλίαν, περιεβόλλοντο ταπεινὰ ἱμάτια τῆς ἐργασίας καὶ ἀνελάμβανεν ἕκαστος τὰς πεζὰς εἰς τοῦ καθημερινοῦ βίου!

Καὶ οἱ κούκκοι τί ἐγέναν; Ἀγνοῶ· ἀλλὰ προχθὲς εἰς θεώμην παρελθόνοντας τοὺς ἐφένδρους δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνας ἐπαρχίας, διέκρινα μετὰ τοῦ πλήθους τῶν φεσίων, τῶν σκιαδίων, τῶν μανδηλίων καὶ τινὰς τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων κούκκων ἄχρους, μαδημένους, τίς οἶδε μετὰ ποίαν ὀδύσειαν περιπεσόντας εἰς τὴν κατοχὴν τῶν σημερινῶν των κυρίων!

Ἡ θεὰ αὐτῶν ἐξήγειρεν ἐν ἐμοὶ τὰς ἀνωτέρω ἀναμνήσεις.

††

Δὲν τὰς ἔγραψα ὁμῶς διὰ νὰ τελέσω τὸ μνημόσυνον τῶν κούκκων· ὄχι. Τὰς ἔγραψα διὰ νὰ συγκρίνω τὰς δύο ἐποχὰς.

Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἐτῶν μᾶς ἐσωφρόνισαν. Ἡ